RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JOANNES JACOBUS DÖBELIUS,
Med. D. P. P. Poliater, & Facultatis
ſuæ p. t. DECANUS,
CIVES ACADEMICOS
à
BACCHANALIORUM ASOTIA
avocat,
atq;
ad beatiſſimas
in arâ crucis
pro nobis immolati,
& peccata mundi tollentis
AGNI EPULAS,
publico hoc Programmate
ſolenniſſimè invitat.

(o)

ROSTOCHI, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

ENITE! ET FRUAMUR bonis, quæ sunt, & utamur creaturâ, tanquam in juventute, celeriter! Vino pretioso & unguentis nos impleamus: bibamus cras, sicut hodie, & multò amplius, & non prætereat nos flos temporis. Nemo nostrum exsors sit luxuriæ: ubique relinquamus signa lætitiæ, quoniam hæc est nostra pars, & hæc est sors nostra. Ita, CIVES ACADEMICI, sacratissimô hocce Passionis Dominicæ tempore, Patris sui, Dæmonis instinctu, cum maledicto Mundo, lurcones & comedones maledicendi, ad vesanas suas se invicem epulas invitant. *Venite*, dicunt, *& fruamur bonis, quæ sunt, & utamur creaturá, tanquam in juventute, celeriter!* Credunt perditissimi mortalium, ex nihilo se, & quasi fortuitô natos; posthac etiam futuros, tanquam non fuerint: corpus tanquam cinerem extinctum; spiritum, tanquàm aërem molliorem, diffusum iri. Putant, vitam suam transituram, tanquam vestigium nubis, & sicut nebulam dissolutum iri, quæ fugata est à radiis solis, & à calore illius aggravata. Sed ô intolerabilem Sardanapalorum illorum ignorantiam! quâ nihil à bestiis alienum, qui supra

pra

pra bestias videri volunt, concreditum sibi sciunt. Non attendunt temulenti, quàm, proximè ante Passionem suam, quod equidem probè est notandum; proximè, inquam, antequam à Discipulo suo proderetur, omnibus nobis & singulis, paterno planè ore, inculcet Servator: *Cavete, ne graventur corda vestra crapulâ & ebrietate, & superveniat vobis repentina illa dies.* Non vident caligantes, inque voluptatum mundanarum glandibus, porcorum instar, sese volutantes: *omnes nos manifestari oportere coram Tribunali Christi, ut reportet unusquisque propria corporis, juxta quæ fecit, sive bonum ea sint, sive malum.* Sed tamen ego, OPTIMI, qui in humilitate hactenus, ad stabulum, ac præsepe Domini nostri consedistis, qui charactere ejus dulcissimo, sancto, puto, Crucis signo, notati estis, qui varias hactenus tribulationes, Mundi & ipsius Satanæ vexationes, summâ animi cũ patientiâ passi estis, & per agni, pro nobis immolati, sanguinẽ vicistis: vos, inquã, MEOS, jure meritoq; hodie convoco: Venite jam, edite, bibite, inebriamini, ad sacratissimas jamjam epulas deducendi. Apud antiquissimos Græcorum receptum erat, ut Hospes à cænâ, quâ exceperat, convivas dimissurus, sanguinem illis suum, è percussa venâ, ultimi haustus locô, quem ΤΕΛΟΣ ΦΙΛΙΑΣ SEU EXTREMUM AMICITIÆ vocitabant, propinaret. Hodie ille nos invitat, qui non unâ venulâ, sed universo corpore gloriosissimo, dirissimis lancinato modis, non uno quasi imbre, sanguinem

guinem fundit. Fundit ille sanguinem, quando ad montem olivarum, summo, in oratione prolixiori, angore correptus, verè pallium suum in uvæ sanguine lavat; quando vestimentum ejus rubrum est, sicut calcantis in torculari; quando effusus est, sicut aqua, & separaverunt sese omnia ej⁹ ossa; quando liquefactũ est ipsius cor, quando omnes Patris æterni inundationes & fluctus super ipsum transeunt; quando infernalis ejus calcaneum Hæmorrhois mordet; quando sudor ejus, velut θρόμβοι αἵματος, grumi sanguinis, in terram decurrunt. Scimus equidem quàm optimè, ob cutis aliquando raritatem, tùm sanguinis quoque tenuitatem & aquositatem, atque sic vitiatum corporis habitum, αἱματῶδες περίττωμα, excrementum quoddam, sanguinis colore imbutum, (quemadmodum id Aristoteles notat,) accidisse. Scimus, tale quid à Fernelio observatum, in jecoris imbecillitatem relatum esse; scimus Rondeletium in Studioso quodam: Maldonatum in homine robusto, auditâ in se sententiâ capitali: Leudanum in Moniali, cùm in manus militum incidisset, gladiosque evaginatos, ac machærulas vibratas, mortem intentantes, videret, sudorem sanguineum deprehendisse. Scimus, Scanderbergo, forti illi Heroi, ex labiorum venulis, guttulas quasdam sanguineas prorupisse, quoties in aciem progrederetur. Imò apud Thuanum, juvenem, citra ullam aliquam graviorem causam, à Sixto Pontifice, morti damnatum, cùm ad

suppli-

ſupplicium, multorum miſeratione dignus, duceretur, præ doloris vehementiâ, lacrymas cruentas fudiſſe, ſanguinemque pro ſudore, toto corpore miſiſſe, quod multi velut documentum tùm acceperunt Naturæ, feſtinati crudeliter judicii ſeveritatem impugnantis, & de Magiſtratu ipſo, quaſi percuſſore, ultionem repoſcentis. Aſt, qui θρόμβȣς ἅιματ☉, ſanguinis grumos fuderit, præter Servatorē, in plusquàm graviſſimâ illâ Humanitatis afflictatione, obſervatus eſt nemo. Sanguinem ille fundit, quando pectus ſuum percutientibus præbet, atque Pilati ſuper ipſum flagella ſunt congregata: quando caput ejus divinum denſitate ſpinarum figitur, ut gloriâ & honore nos coronemur in cœlis: quando manus pedesque cruci affixus, inter cœlum & terram medius pendet, unus inter ille DEUM & homines Mediator. Neque verò ſufficit, quod in cruce pendeat, totus corpore cruentatus, &, ex vulneribus capitis, manuum, ac pedum, coccini inſtar rubentibus, totus ſanguinolentus, ut non ſit à plantâ pedis, usque ad verticem in eo integrum quiddam: ſed lanceâ quoque adaperiendum erat ejus latus. Dulciſſime Jeſu!

O oculos utinam tua nunc in pectora poſſem
Inſerere, & patrias intus deprêndere curas!

Verè hîc eſt ΦΙΛΙΑΣ ΤΕΛΟΣ, ſeu ULTIMUS TERMINUS AMORIS. Aperitur latus tuum, uti illic quodammodo vitæ oſtium apertum intelligamus.

mus. Credimus sanctè, non externum tantùm latus, sed & ipsum cor fuisse hâc tibi lanceâ apertum. Omni corporis externi parte, mitissime Jesu! hactenus passus eras, sed cordis substantia manserat illæsa: ne præcipuam ergo, & maximè vitalem corporis partē, pro nobis non videreris impendisse, passus etiam es, cor tuum vulnerari. Jam licet fraterni in nos amoris flammas intueri. *Vulnerasti*, ipse clamas, *cor meum, soror mea sponsa*: Vulneratus ergò es, non interiori tantùm charitatis vulnere, sed & militis impiissimi lanceâ exteriori, unde non sanguinem tantùm, sed & aquam simul miraculosissimè nobis offers. Propera nunc anima mea, & veni: absconde te in foraminibus Petræ, in caverna maceriæ: & venimus ecce, dulcissime Jesu! quemadmodum desiderat cervus fontes aquarum, ita te desiderat anima nostra. Veniat super nos, & posteros nostros, sanguis tuus copiosè fusus; sanguis, qui liberat nos ab omni peccato. Unum tamen hic vos monere habeo, quicunq; nihil circa hanc sanguinis & aquæ, è Servatoris latere, effusionem, hallucinamini, miraculi subesse. *Naturale*, dicitis, *est, dum coagulatur sanguis, amisso rubore, fieri aquæ similem*: rectiùs, si diceretis, *grumescenti sanguini serum, quod est aquæ simile, supernatare*. Sed vidistisne aliquando, ut naturaliter vobis loquar, corpus mortuum, in cavitate quâdam vulneratum, grumos, seu cruoris frusta, instar glutinis sibi cohærentia, & à sero distin-

distincta, edidisse? Capitisne verba Spiritus Sancti? Non post effluxum, serum se à cruore separavit, sed simulac lanceâ latus esset fossum, sanguis *continuò* & aqua effluxerunt. Verùm aliud habetis fortè refugium: *Notum est, in membranâ, Cordis substantiam succingente, pericardium, dicunt, aquam contineri:* Ergò non jam fuit aqua ista serum, â cruore secedens. Pericardii autē aquam quod attinet, si vidistis illam unquam, vix unū atq; alterū ejus, in cadavere, cochleare deprehendistis. Tundite corpus *mortuum* erectum, crucive affixum; perforate pericardium, & videte, annon aqua ista, Spiritu jam destitura, pondereque suo gravis, in ipsam potiùs thoracis cavitatem confestim defluat, quàm ex vulnere inflicto egrediatur. Scitote ergò, si non ex corde sanguinem & aquam miraculosè profluxisse, sed aliquô lateris vase ruptô dimanâsse, creditis; nunquam in cadaveris venis sanguinem coagulatum: si ex corde dicitis effluxisse; nunquā in ejusdem ventriculis fluentē, sed totū quasi in unā massā coagulatū reperiri. Scitote insuper, si quod cavitatis cujusdā viscus altiùs reconditū, erecto corpore vulneretur, non tàm ex vulnere visceris, nisi mediante pulsu, sanguinē progredi, quàm in ipsam cavitatem delabi, ibidēq; in grumos resolvi. Et quid opus fuisset, si omnia ista naturaliter essent actitata, emphaticâ illâ Spiritus Sancti asseveratione: *qui vidit, testimonium perhibuit, & verū est testimoniū ejus. Et ille scit, quod vera dicit, & ut vos* CREDATIS. Nulla un-

la unquam requiritur fides, ubi omni lippo & tonsori res est perspecta. Miraculosè ergo credimus, & sanguinem, & aquam veram, ex te profluxisse Jesu! qui per aquam & sanguinem venisti, nō per *aquam* tantùm, sed per *aquam & sanguinē*: illâ, ut diluat; hôc verò, ut redimat nos ab omni iniquitate. Hauriamus, CIVES, hasce aquas, in gaudio, de fontibus salutum. Hîc est fons patens domui David, & habitantibus Jerusalem, in ablutionem peccatorum. De vino Aphoristes scribit, quòd & famem sedet. Hîc vitis vera est, non virens modò, sed & fæcunda, quæ & famem, purpureâ sanctissimi corporis uvâ, & sitim, roseô, innoxii sanguinis liquore sedat. Edamus jam, & bibamus ad satietatem: illud tamen scientes, quòd omnis palmes, huic viti insertus, non ferens fructum, ejiciatur. Nos sumus palmites, si manserimus in vite nostrâ, Christo. *Fructus* vitis sunt: VITA, GAUDIUM, DILECTIO, JUSTITIA, FIDES SINCERA, COGNITIO, RELIGIO, SANCTITAS, GRAVITAS, HUMANITAS, MANSVETUDO, CONTINENTIA. Ex fructibus arborem cognoscetis: Ego, ut non tantùm præsenti hocce Passionis Dominicæ, sed & toto vitæ vestræ tempore, feracissimi illorum sitis, animitùs voveo, hortor, precor.

P. P. sub Sigillo Rectoris die XXI. Februarii Anno M. DC. LXIX.

